

2003. május - Interjú Schmitt Pál olimpiai bajnokkal, a MOB elnökével

– Miért fontos a Magyar Olimpiai Bizottságnak, hogy együttműködési szerződést kössön egyetemekkel, főiskolákkal?

– Tapasztalataim szerint azok az olimpikonok, akik az élet más területein is helytállnak, a pályákon, a páston, a ringben, az uszodában is magabiztosabbak. Ha valaki például nyelvet tud, az jobban kommunikál. Ez fontos ahhoz, hogy megértessük magunkat az ellenfeleinkkel, a bírókkal. Másrészt megnyugtató érzést ad, hogy nem csak a sportból tudnak megélni. Hiszen bármikor közbejöhet egy sérülés, ami véget vethet a pályafutásuknak. Ráadásul nem mindenki lesz bajnok, pedig jelenleg 750 olimpiai kerettagunk készül Athénra. Csak a vívók közül megemlíthetem például dr. Kamuty Jenőt, dr. Kausz Istvánt, dr. Fenyvesi Csabát akik orvosok, dr. Nemere Zoltán fogorvos, Bakonyi Péter számítástechnikus. Kulcsár Győző mérnök lett, magam pedig közgazdász. Volt olyan vízilabda válogatott, amelyik 1976-ban olimpiát nyert, és minden tagja orvos volt. De sorolhatnám tovább a példákat. Tehát nagyon fontosnak tartjuk, hogy tanuljanak, és a Magyar Olimpiai Bizottság minden segítséget meg kíván adni nekik. Ezért hoztuk létre az úgynevezett Életmód Programot. Szeretnénk megtanítani őket halászni. Ráadásul egy jól tanuló, jó sportoló nagyszerű példa lehet a fiatalok előtt. Ha a társaik látják, hogy a versenyekről visszatérő sportolók első útja az egyetemre vezet, és erejük megfeszítésével ott is igyekeznek helytállni, ez a többieket is inspirálhatja. Abban bízom, hogy ennek fontos üzenete lesz, nemcsak annyi, hogy mondjuk 150 olimpikon beiratkozik valamelyik felsőoktatási intézménybe. Ugyanakkor ez jó hatással lesz a többi sportolóra is, akik még nem gondoltak a továbbtanulásra.

- Milyennek tartja a magyar fiatalok, és közöttük is az egyetemisták-főiskolások erőnlétét, edzettségi szintjét?

- A statisztikai mutatók sajnos nem a legjobbak. Ezt jól mutatták annak idején a katonai szolgálat előtt végzett orvosi alkalmassági vizsgálatok, ahol nagyon sokan nem feleltek meg a legalapvetőbb fizikai követelményeknek sem. Meggyőződésem, hogy az Európai Unió nemcsak szellemileg, hanem testileg is fejlett és edzett embereket vár. Csak úgy állhatunk helyt, ha fizikailag is jó erőnlétben vagyunk. Sajnálom, hogy a felsőoktatási intézményekben a nevelés és képzés elsősorban a szellemre összpontosul és a testnevelés már nem kötelező. Ebből következően elhanyagolták a tornatermeket és az uszodákat.

– A soproni egyetemen is dűledezik az egykori szép uszoda.

– Pedig milyen fontos lenne a mozgás a hallgatóknak. Ha nem kellene az élsporttal foglalkoznom nap mint nap, akkor élharcosa volnék a mindennapos testnevelésnek az általános iskolákban, az órák növelésének a középiskolákban, és javasolnám, hogy kötelező jelleggel, legalább heti egyszeri alkalommal, vissza kellene állítani a testnevelést a felsőoktatási intézményekben is.

– Ezzel szemben, újabban, a sport, a testmozgás üzletként vonul be az életünkbe.

– Valóban, néhány sportág divattá és üzletté vált. Ezt nem bánom, a lényeg az, hogy minél többen felismerjük a sport nevelő hatását, mint az életöröm forrását, és a munkaerőnk újratermelésének a lehetőségét. Ezen kívül nem elhanyagolható, hogy a sport a demokrácia iskolája is. Minden szülőnek ajánlom, hogy sportoltassa a gyermekét, hiszen a több ezer éves gondolat, az ép testben ép lélek ma is érvényes.

– Milyennek látja Budapest esélyeit a 2012-es olimpia megrendezésére? (A kérdés azóta eldőlt,

az interjú még a döntés megszületése előtt készült - a szerk.)

– Sportnyelven szólva egy kissé megingott a bizalmam, hogy egyáltalán meg fogjuk-e pályázni. A pályázatot három szervezetnek kell támogatnia. A pályázó maga a főváros, a gazdasági garanciákat a kormány biztosítja, a szakmai feltételeket pedig a nemzeti olimpiai bizottság adja. A Magyar Olimpiai Bizottság úgy döntött, hogy amennyiben a másik két fél vállalja ezt a nagy nemzeti összefogást és erőfeszítést igénylő feladatot, akkor mi mindent megteszünk ezért. Bizakodással töltött el az a tény, hogy egy nemzetközi cég által ötszáz millió forintért készített megvalósíthatósági tanulmány, arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy a 2012-es játékok bizonyos kritikus feltételek megvalósítása esetén megrendezhetőek. Az a gond, hogy ez a tanulmány összemosza az egyébként is elengedhetetlen beruházásokat az olimpia miatt szükséges fejlesztésekkel. Ráadásul a szakemberek és a sajtó is, a közvéleményt szinte megdöbbenítő, óriási számokkal dobálóznak, hogy az a látszat alakuljon ki, Uram Isten, ezt nem szabad megrendezni, és ilyen hatalmas összeget Budapestre költeni. Az a véleményem, hogy a metró- és hídépítést, az út- és vasúthálózat fejlesztését, a repülőtér bővítését előbb-utóbb úgyis meg kell valósítani. A budapesti régióra egyébként is ráfér egy nagy tőkeinjekció, ha nem akarunk lemaradni a környező fővárosok között folyó versenyben. Úgy tűnik, hogy a döntéshozóknak nem lesz elég bátorságuk ennek vállalására. Pedig annak idején Barcelona vagy Athén semmivel sem volt jobb helyzetben, mint mi. De azzal a gondolattal is meg tudnék barátkozni, ha legalább az első negyedszázadban Budapestre hozzuk az olimpiai játékokat.

– A Magyar és a Nemzetközi Olimpiai Bizottságban betöltött funkciója meddig egyeztethető össze a politikai szerepvállalásával?

– Megpróbálom összeegyeztetni, eddig sikerült. Független embernek tartottam magam, és jól együtt tudtam működni a legkülönbözőbb politikusokkal. A Magyar Olimpiai Bizottságban is különböző beállítottságú emberek dolgoznak, de egy dologra, az olimpiai eszme ápolására, a sikeres szereplésünkre esküsznek. Meggyőződésem, hogy ezután is sikerül politikai üzenetektől mentesen, szakmai szempontok alapján vezetnem a Magyar Olimpiai Bizottságot.

Zétényi Z.

Fotó: ZZ Fotó&Média